

De les van 11 september (kolom 24)

Politiek heeft mij eigenlijk nooit geïnteresseerd. Het nieuws al evenmin. Mijn interesse lag in de muziek en de beeldende kunst. Ik maakte ook graag lange wandelingen door de natuur en droomde weg bij de branding. Ook in mijn studietijd heb ik de politieke en sociale dimensie snel achter me gelaten. Er was wel een vage aantrekkingskracht voor figuren als Bakoenin, maar de werkelijke interesse lag toch bij de metafysica, de logica en, noodgedwongen, de geschiedenis van de filosofie. Toch is het ook mij op die bewuste dag niet ontgaan dat er in New York iets aan de hand was. Om drie uur 's middags sommeerde mijn buurvrouw me zowat om de televisie aan te zetten. Er zouden mogelijk vijftigduizend doden zijn gevallen. De aanslagen waren toen amper een kwartier gaande. Ik heb toen heel wat beelden en verslagen van de gebeurtenissen gezien. Dat ging zo een paar dagen door. Daarna raakte het vanzelf weer op de achtergrond. Zijdelijks kreeg ik iets mee over de oorlog in Afghanistan, de jacht op Bin Laden, verscherpte wetgeving en nog zo wat zaken. Maar in feite heb ik me sindsdien, net als voorheen nauwelijks met politiek of nieuws ingelaten.

Dat veranderde pas in 2006, toen bleek dat er serieuze vragen konden worden gesteld bij het officiële verhaal over de aanslagen. Konden die twee vliegtuigen werkelijk verklaren dat de twee torens van het World Trade Centre in nagenoeg vrije val waren ingestort? Hoe zat het met dat derde gebouw, WTC 7, een flatgebouw van 47 verdiepingen dat later op die dag ook in nagenoeg vrije val instortte, terwijl daar geen vliegtuig was ingevlogen? Hoe kon het gebeuren dat de BBC het instorten van WTC 7 twintig minuten van te voren berichtte? Ik zie nog verslaggeefster Jane Standley voor de rokende puinhopen van WTC 1 en 2 staan, met daarnaast duidelijk zichtbaar het ongeschonden WTC 7, terwijl Phil Hayton haar be vraagt over datzelfde gebouw dat zou zijn ingestort.

Je hoeft geen logicus te zijn om hier een ongerijmdheid te zien. Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat je geen verslag kunt doen van iets dat nog niet is gebeurd en waarvan niemand weet dat het gaat gebeuren. Ook is het vreemd dat er bij het instorten van die gebouwen géén explosieven zouden zijn gebruikt, terwijl experts onmiddellijk spraken over "controlled demolition".

Ik ben me daarom in de zaak gaan verdiepen. Ik heb het officiële onderzoeksrapport (2004) bestudeerd. Daarin wordt helemaal niet gesproken over WTC 7. Ik ben me gaan verdiepen in het werk van David Ray Griffin, Steven Jones, Niels Harrit en vele anderen. Ik heb de beelden van alle drie de

instortende gebouwen bekeken en terugbekeken in slowmotion. Ik heb vele reddingswerkers en andere getuigen horen spreken over explosies. Steeds meer aspecten van die aanslagen drongen zich op. Uiteindelijk was er maar één conclusie mogelijk: Het officiële verhaal klopt niet. Die aanslagen zijn niet gepleegd door negentien moslimterroristen aangestuurd door iemand in een grot in Afghanistan. Die vliegtuigen waren alleen maar een afleidingsmanoeuvre. Alle drie gebouwen moeten zijn ingestort door controlled demolition. Dat betekent dat vele explosieven op zorgvuldig gekozen plaatsen in die gebouwen moeten zijn aangebracht. Dat kost vele dagen. Een dergelijke operatie kan niet zonder medeweten van de beheerders van die gebouwen zijn uitgevoerd.

Ik probeerde mijn inzicht te delen met vriend en vijand, maar er was nauwelijks iemand die naar me wilde luisteren. Ik werd gewoon weggehoond. Niemand wilde ook naar mijn bronnen kijken. Op een gegeven moment ben ik er daarom maar over opgehouden. Wel ben ik de zaak van de zijlijn blijven volgen. In november 2008 publiceerde het *National Institute of Standards and Technology* (NIST) haar eindrapport over het instorten van WTC 7. Daarin wordt gezegd dat verschillende branden, deels veroorzaakt door puin van WTC 1, hebben geleid tot verzwakking van kolom 79, wat op zijn beurt tot een kettingreactie leidde, waardoor WTC 7 tenslotte instortte. De modellen die voor het onderzoek werden gebruikt zijn echter nooit vrijgegeven.

Jaren later heeft de Universiteit van Alaska Fairbanks onder leiding van Leroy Hulseby een vierjarige studie uitgevoerd naar het instorten van WTC 7. Het eindrapport van haar computersimulaties verscheen in maart 2020. De conclusie van dat rapport luidt dat het instorten van WTC 7 zoals we dat op de video's kunnen zien niet door brand kan zijn veroorzaakt. Het heeft uitsluitend op die wijze kunnen gebeuren door het nagenoeg gelijktijdig wegvallen van alle kolommen in het gebouw. Dat is precies wat controlled demolition doet. Alle gegevens van dit onderzoek zijn voor iedereen beschikbaar.

Voor de goede verstaander heeft Hulseby's onderzoek niets nieuws opgeleverd. In zijn boek van 2003 had Andreas von Bülow in wezen al hetzelfde beschreven. Het is ondenkbaar dat iemand met verstand van zaken, die onbevangen naar de video's kijkt, op iets anders kan komen dan controlled demolition. Dat deed desgevraagd ook de gerenommeerde expert Danny Jowenko in 2006. Hij zegt dat dit gebouw in opdracht is vernietigd en dat dit door een team is uitgevoerd. Jowenko wist niet dat het om opnamen van 11 september 2001 in New York ging. Hij reageert oprecht verbaasd als hij dat hoort. Na zijn herhaalde vraag of

dit echt op 11 september is gebeurd, zegt hij: "dan hebben ze hard gewerkt", daarmee suggererend dat men op 11 september zou zijn begonnen met het opruimen van dat gebouw.

Nog geen jaar na de aanslagen begon men met de bouw van een nieuw WTC 7. Dat werd, nu met 52 verdiepingen, in mei 2006 geopend, ruim twee jaar vóór de publicatie van het eindrapport van NIST. De bevindingen van dat rapport waren kennelijk niet van belang voor de constructie van het nieuwe gebouw. Tien jaar na de aanslagen werd op het WTC terrein een gedenkplaats onthuld, bestaande uit een park met op de footprints van de ingestorte Twin Towers eeuwig stromend water. Maar de herinnering aan het ingestorte WTC 7 werd niet in steen gebeiteld. Met de constructie van het nieuwe One WTC werd pas in april 2006 begonnen. Het werd geopend in november 2014. Het is het hoogste gebouw van het Westelijk Halfrond. De hele operatie wekt sterk de indruk dat WTC 7 geen onderdeel van de aanslagen mag zijn. Het is een soort architectonische witwasserij.

Ook de inzichten van Von Bülow, Griffin, Jowenko, Hulseley en vele anderen bereiken vreemd genoeg nooit het grote publiek. Als de mainstream er al aandacht aan besteedt, is het veelal om deze mensen weg te zetten als complotdenkers. Zo zijn ze ook terug te vinden op Wikipedia. Ik heb dat nooit begrepen en heb lang uitgezien naar een nieuw officieel onderzoek. Tot me geleidelijk aan duidelijk werd dat dit nooit gaat gebeuren. Dat inzicht kreeg ik pas in 2017 n.a.v. de nasleep van de ramp met vlucht MH17 die op 17 juli 2014 in Oost-Oekraïne verongelukte. Het enige kamerlid dat daarover kritische vragen stelde, Pieter Omtzigt, werd door NRC-Handelsblad in 2017 in een kwaad daglicht gesteld, waardoor hij dat dossier moest verlaten.

Het boek *Gekaufte Journalisten* (2014) van Udo Ulfkotte deed de rest. Het werd me duidelijk dat het niet meer de taak van de journalistiek is om kritische vragen te stellen, maar om de mensen een werkelijkheid voor te schotelen die in overeenstemming is met de belangen van een globalistische elite. Dat mag met recht een complottheorie worden genoemd. Het is alleen steeds duidelijker dat het niet uitsluitend een theorie is. De belangrijkste les is misschien om kritisch te zijn als de mainstream berichten verspreidt en andersdenkenden wegzet als complotdenkers. In de meeste gevallen gaat het immers louter om twee tegengestelde opvattingen. In een democratie zou je dan een dialoog verwachten. Het steeds opnieuw bij voorbaat wegzetten van één van die opvattingen zou minstens achterdochtig moeten maken.

Als we rekening houden met die tegengestelde opvattingen is het terugkijkend zonneklaar dat de moorden op Saddam Hussein (2006) en Muammar Gaddafi (2011) geen humanitaire acties waren. Irak en Lybië werden niet zomaar verlost van dictators. Het ging hier eerder om neokoloniale roofmoorden op mensen die niet naar het pijpen van het *International Monetary Fund* (IMF) wilde dansen. Internationale organisaties waren hier domweg uit op hun grondstoffen en strategische locaties. Dat geldt evenzo voor Syrië en Venezuela. In al dergelijke gevallen collaboreren de media. Hun taak is het om wat krom is recht te praten. Het succes daarvan is vervolgens natuurlijk aanleiding om steeds verder te gaan.

Het is de vraag hoe ver men daarmee kan gaan. Hoe lang kan men de mensheid voor de gek houden? Als je de twee tegengestelde opvattingen over corona onderzoekt, is zonneklaar dat ook hier het officiële verhaal van a tot z is gelogen. Nu ongeveer heel de aarde is gekoloniseerd, wordt corona aangewend om het menselijk lichaam te koloniseren. De mensen worden willens en wetens in een angstpsychose gehouden om de agenda van het *World Economic Forum* (WEF) uit te kunnen voeren. Iets dergelijks geldt voor de klimaatverandering-door-menselijk-toedoen die door de Club van Rome en de Verenigde Naties op de agenda is gezet. Ook daar hebben onafhankelijke experts heel andere inzichten.

Het zegt veel over mijn gebrek aan inzicht in wat er op de planeet gaande is dat ik vijf jaar nodig had om het officiële verhaal over 11 september in twijfel te trekken. Het is verontrustend dat ik daarna nog tien jaar nodig had om daaruit de juiste conclusie te trekken. De globalistische maffia weet dat heel goed. Zij heeft de psychologische eigenaardigheden van de mensheid goed in kaart gebracht. Een van de meest invloedrijke ngo's, de Rockefeller Foundation, publiceerde in 2010 het document *Scenarios for the Future of Technology and International Development*. Bij het lockstep scenario dat daarin wordt beschreven en dat sinds maart 2020 wereldwijd wordt uitgevoerd, lezen we dat de mensen waarschijnlijk dertien jaar nodig hebben om er achter te komen dat ze volkomen voor de gek zijn gehouden. Maar dan is het te laat. Want de agenda van het WEF moet al in 2030 zijn gerealiseerd.

Geert Maessen, www.gregoriana.nl